

XXVIII. Letnik.

Štev. 10.

1932. okt. 8.

Vrednik i izdajatec

Klekl Jožef, vp. plebanoš v Črenšovcih, Slovenska Krajina.

PETER DOMAČIN, 1924.

Tiskarna Balkanovi Ernesta v Dolnji Lendavi, ki je za tiskarno odgovoren.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečen list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pidesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja l. 1904. dec. 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Vrejuje i izdava ga z dovolenjom višje cerkvene oblasti

KLEKL JOŽEF, vp. piebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

I. Cena v Jugoslaviji na skupni naslov, če najmenje pet komadov hodi na eden naslov: na mesec eden dinar, ali 12 dinarov na leto. Z tov naročninov je z ednim poštnina za kalendar Srca Jezušovoga tudi plačana. Za to naročnino dobi vsaki naročnik mesečno na lepom papiri 20 stranski Marijin List, na konci leta pa veliki kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto.

Cena na posamezni naslov, če na eden naslov hodi menje kak pet komadov, je 15 Din. na leto. Za to ceno dobi naročnik poleg mesečnoga Marijinoga Lista ešče kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto na konci leta.

II. Cena v inozemstvu, to je prek mej Jugoslavije je: z Novinami i mesečnim detinskim listom: „Marijkinim Ograečkom“ letno 109 Din. Kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“, dobi vsaki naročnik na konci leta brezplačno i poštnine prosto. Če se pa prek mej Jugoslavije samo Marijin List naroči, je cena toga z kalendarom Srca Jezušovoga, „Marijkinim Ograečkom“ i knjižicov „Priprava na srečno smrt“ 40 Din. na leto poštnine prosto.

Naročnina se mora proti naprej plačivati: doma mesečno, iz inostranstva pa do konca marca vse!

Važno za domače naročnike, šteri majo na skupni naslov naročen Marijin List! Naročniki, ki majo v Jugoslaviji na skupni naslov naročen Marijin List, če si naročijo vsi iz vsej tar, ne samo iz edne, tudi Novine, dobijo vse naše spise: Novine, Marijin List, Marijkin Ograeček, kalendar Srca Jezušovoga i „Priprava na srečno smrt“ za 30 Din. letno, to je na mesec njim pride za plačati samo 2 D. 50 p. Najmenje 6500 bi pa moglo biti takših naročnikov.

Marijin List je priloga Novin, kak i Marijkin Ograeček, šteri je priloga M. Lista. Vredništvo i uprava M. Lista v Črensovcih, Slov. Krajina, Jugoslavija.

D A R I.

Na „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih so darivali v dinaraj siedeči: N. Črensovci, v zahvalo 10, Copot Ana, Odranci, prosi za božo pomoč v nekoj zadevi, 10, Horvat Marija, tretjerednica, G. Bistrica, 100, Tretjeredniki, D. Lendava, 210, Orlay Eva, D. Lendava, v zahvalo za dobleno pokojnino, 300, Raščan Bara, Brezovica, v namen, naj se širi čast sv. Mafe Trezike, 10, Rous Matjaš, Črensovci, od zaslužka, 10, Seršen Štefan, Tropovci, 10, Zelko Ivan, Črensovci, 15, N. v zahvalo za srečno potlivanje, 5, Berden Andrej, plebanoš, Martjanci, 100, Rožman Ana, Pičovci, 10, Krampač Aga, tretjerednica, Bednja, poslala iz Francije 100, Žižek Aga, Žižki, iz Francije poslala z prošnjov za srečno potlivanje v domači kraj, 27, Domonkoš Bara, Strehovci, v zahvalo, ka stu napravo izpit, 10, Jakob Marija Lipovci, v zahvalo sv. Antoni, ka je stvar občuvana, 25, Farkaš Treza, Raščice, 5, Raščan Jožefa žena, Turnišče, prosi za stanovitno zdravje deteta, 30, Pilčko Kata nabrala v V. Polani 90, Plej Kata i Žižek Kata nabrali v Črensovcih na senji 112, Kovač Treza, Gomilica, v zahvalo sv. Antoni za dobleno zdravje, 10, Tkalec Jožef, G. Bistrica, 20, Rittlop Marija, D. Bistrica, iz Canada poslala v zahvalo za dobleno zdravje 200, Jerič Števan iz Gančan, v zahvalo, ka stvar ozdravila, 10, N. Beltinci, v zahvalo, ka stvar ozdravila, 6, v Črensovskoj posojilnici nabrano 950, najemnina v Soboti 300, Pertocka, Tropovci, 10 Din. — Oča sirot vsem v obilnosti povrni! — Odbor.

NEBESKEROŽE.

SV. TEREZIJA DETETA JEZUŠA.

1. V celici.

Gospod jo je navčó, naj svojo slavo išče v zaničavanjino, pozablenji. Zato je zaželela, da bi bilo tudi njeno, kak najsvetejše Jezušovo obličje, pokrito z zaničavanjem, da bi se nišče za njo ne brigao i da bi bila od vseh pozabljena.

Čujmo!

„Kak vsmileno me je vodo boži Vučenk! Nikdar mi je ne vdehno hrepenenja, ki ga ne bi spuno. Zato mi je bilo njegov bridek kelih tak sladki!“

2. Jezušova zaročenka.

Približao se je den redovne preobleke, na šteroga je morala čakati 20 mesecov. Za slovesnost so določili 10. januar 1889 Gospod Martin, ki se je ravno zdaj nekoliko opomogo od druge kapi, je šteo, da bi bila njegova hčerka nebeskomi zaročniki v čast te den sijajno okrašena. Nebá i zemlja sta tekmovala, da pozdravita Jezušovo ljublenko. Celó Tereziki tak dobrodošli sneg je nepričakljivo pogrno svatovsko preprogo. Pri klavzurnih vrataj je čakao svojo hčerko gospod Martin i jo s suznimi očmi pozdravo. Ti si tak kraljčica! Ponúdo njej je roko i slavnostni sprevod se je pomikao proti cerkvi:

Po končanom obredi so Tereziko sprevedili v samostan. Škof je spevao zahvalno pesem. Eden izmed duhovnikov ga je opozoro, da se Te Deum spevle samo pri slovesnih obličbah. Toda pesem je bila začeta: navdušeno so jo nadaljavali. — Terezika misli, da je bila zahvalna pesem jako na mestu, ka so navzoči prejeli obilnih milosti. Kda je na samostanskom dvorišči zagledala sneg, si je mislila: šteri človek, pa naj bo šče tak mogočen, bi svojo ljublenko mogo osrečiti z enov samov snežinkov, pozvanov iz nebe? Zahvalila se je nebeskomi Zaročniki, ki njej je na jezero načinov skažljivo svojo pazljivost, i vzplamtela je v novoj ljubzni.

Po slovesnosti je prevzišeni prišeo v klavzuro. Očinsko prisrčno se je razgovarjao z Jezušovim zaročnicov. Osvežo je spomine na njene boje za pozvanje i jo obšipao z dokazi nenavadne dobrohotnosti.

Mala Cvetka pravi od toga spomina, da jo je Gospod z neizrekljiv sladkostjov spomno na rajsko bliženost, kda jo bo pred vsemi svetniki neskončno povzdigno i odličlivo.

Kda je Terezika prvič v Karmeli obiskala sestro Pavlino, je razmištalá, kakše ime bo koli dobila, kda pride za njov. Bojala se je, da bi zgubila svoje lepó krstno ime, ka se je že edna izmed sester imenovala Terezija jezúšova. Te se e spomnila Deteta Jezúša, ki ga je jako ljubila. Zaželela si je plemiški naslov „Terezija Deteta Jezúša“. — Svoje žele ne nikomi razodeta. Med pogovorom njej je prednica nenadoma dejala: „Moja liiba mala, kda prideš k nam, se boš imenovala Terezija Deteta Jezúša!“ Terezika je v tej rečaj doznala genljivo pozljivost božega Deteta. Vse redovno življenje ga je posebno častila. Radosno je krasila njegovo podobo.

Po preobleki jo je boži vučenk razsvetlilvao o redovnoj popolnosti.

Predvsem o svetom siromaštvi. V „Povesti duše“ piše: „V začetki sem se rada poslužavala lepših, dobro ohranjenih predmetov i želela, da bi mela vse potrebno pri rokah. Jezúš je potrpo, ar duši ne razodeva vsega včasí. Navadno nas polagoma razsvetljuje — 14 letna sem premišlávala, kakše zkúsnje od popolnosti me koli čakajo. Te sem mislila, da je skoro nemogoče, da bi poznej duhovno življenje še bole razmela. Hitro pa sem spoznala, kim bole se približavamo cíli, tem bole smo dozdevno od njega oddaljeni. Zdaj se povsem zavedam svoje nepopolnosti i se je veselím.“

Den preobleke je bio ves radosten i sončen. Ne tak priprava na svete obličbe i prejem pajčolana. Med duhovnimi vajami pred svetov zarokov je občutila še vekšo sühoto i zapuščenost kak navadno. Zdelo se njej je, da Jezúš počiva v čimčki njene duše vos otrdjen od številnih prošenj, ki ga z njimi nadlegujejo pomoči potrebni. Terezika ga nej bštele moliti. Veselila se je, da mirno spi, četúdi bi se zbúdo komaj te, kda bo prestopila večnostni prag.

Včasí jo je vznemirjala miseo, da je to moreče dušno stanje morebiti sama zakrivila. Zdelo se njej je, da bi morala biti potrta, ar med premišla-

XXVIII. Letnik.

Štev. 10.

1932. okt. 8.

HREPENENJE PO JEZUŠI.

Blažena vürica,
Ki odpre dverica
Našem' tabernakli;
Gda zvonček nam glasi:
Pridite düšice,
Jezuša vživlite!

Oj düša premila,
Boga boš zavžila;
Do tvoja nebesa,
Ga čakaj vesela:
Pridite düšice,
Jezuša vživlite!

Mam srečen sodnji den,
Ki Boga k seb' jemlem,
Mi h grobi stopo bo,
Me prijao za roko:
Pridite düšice,
Večno me vživlite!

Srčen.

Najvekši kinč katoličancöv.

Postanek začetka sv. meše.

Vidli smo že, kakša je bila prva sv. meša t. j. slednja večerja — i zadnjikrat smo čteli apoštolsko sv. mešo. Zdaj si pa ešče poglednimo, kak je nastala priprava ali začetek sv. meše.

Poleg sv. obhajila, ki so ga prvi krščeniki meli vküper z obedi lübezni (agape — bogatejši so prinesli jedi i so s siromaškejšimi vküp jeli), je ešče bio drügi del bože službe, ki je bio namenjeni za molitvi i navuk. Sv. daritev (spremenenje i zavživanje krüha) se je obhajala v hišaj krščenikov, ki so bile strogo zaprte pred drügoverci, — a te del, ki je bio bole molitvi i navuki posvečeni, se je v začetki vršo v židovskom templi i v njih molilnicaj. Te drügi molitveni del so krščeniki prevzeli od židovov. Židovje so meli vsako soboto v molilnicaj svojo božo službo, ki je mela ete red: 1. molitev, 2. čtenje postav i prerokov, 3. razlaganje prečtetoga.

Kdā je bila sv. daritev (spremenenje i zavživanje krūha i vina,) ločena od obedov lūbezni i je že bila združena z večimi ceremonijami i molitvami, te se je k svemi tomi pridružila priprava t. j. del od začetka sv. meše do evangelija i kredo. Ravno isti red ma priprava sv. meše, kak je mela židovska boža služba, ar so jo krščeniki od tam vzeli:

1. molitev (od pristopnih molitev do prošnje, kollekte)
2. čtenje berila i evangelija
3. predga (ki bi morala biti po evangeliji).

Iz toga lahko povzememo, kakši je namen i naloga priprave sv. meše: podignoti naša srca z molitevov i okrepiti našo vero z čtenjom lekcije i evangelija. Oboje je priprava na pravi daritveni del.

Prvi daritveni del priprave sv. meše bi lahko primerjali romanji našega srca od človekovega siromaštva k Bogi. V pristopnih molitvaj (Confiteor) obžalujemo grehe, v Kyrie hrepenimo po Bogi, v Glorii ga slavimo i v prošnji že stojimo pred božim tronom.

Mi smo se zdignoli k Bogi i nato se v drugom deli nagne Bog k nam. Če molimo, te mi gučimo Bogi, če pa poslušamo čtenje berila, evangelija i predgo, te guči Bog nam; v berili po svojem poslanci (apoštoli), v evangeliji po svojem Edinorojenom Sini, v predgi po svojem namestniki na zemli. To je poučni del i te nam naj vtrdi i okrepi našo vero, da pripoznamo Kristuša v srci za Boga, prle kak ga v Oltarskom svestvi primemo.

Priprava sv. meše nas teda najbouše vpela v dūh naše liturgije i nam naznani glavno miseo dneva i svetka. Što šče živet i cerkevov, te nej skrbno po mešnoj knigi premišavle sv. molitve.

Sv. meša v 2. stoletji.

Že okoli leta 150. po Kristušovom rojstvi so obhajali prvi krščeniki sv. mešo v glavnom ravno tak kak mi dnesden. Kak stara i častitliva je vsa naša katoličanska boža služba, vidimo iz toga, ar so junaški mantrniki, šteri so se morali po katakomboj skrivati, ravnotak častili Boga, kak ga katoličani ešče zdaj častimo.

Sv. Justin mantrnik, šteri je živo komaj sto let po apošto-laj, nam poroča, kak so prvi krščeniki posvečali nedelo s božov službov. Središče bože službe je bila sv. meša, ki je mela že vse zdajšnje glavne dele: molitvi, čtenje sv. knjig, predgo, darūvanje, spremenenje i prečiščavanje. Poslušajmo, kak nam pripovidavle sam sv. Justin: „Na den sunca — tak so pogani zvali nedelo — vkūp pridemo z varaša i z vesnic na ednom kraji. Naša pobožnost se začne s tem, da čtremo, kak čas dopūšča, spise apoštolov i prorokov. Za čtenjom ma glavni dūhovnik govor za zbrane vernike, v šterom jih vči i nagible, naj zvišene navuke jakosti i vere, štere so ravno zdaj čūli, tūdi v življenji držijo.

Potom toga vsi stanemo i opravimo skūpno molitev. Molimo za sebe i za vse one, ki so zdaj krščeni, i za vse lūdi vseh narodov, da bi prišli k pripoznanji istine, da bi živel i sveto

življenje, puno dobrih djanj, da bi spunjavali bože zapovedi i prišli ednok v vekivečno slavo. Po skončanoj molitvi se pozdravimo s pozdravom mirü.

Nato damo glavnomi dühovniki krüh pa kupico z vinom i z vodov. On to vzeme, da čast nebeskomi Oči v imeni njegovoga Sina i Sv. Düha pa moli dugo zahvalno molitev za te dare, štere nam je Bog milostno dao. Kda so molitvi i zahvala pri kraji, te pravi vse lüdstvo stoječki i na glas: Amen. — Amen je židovska reč, ki pomeni: ja, gotovo i istinsko, tak naj se zgodi!

Za tem razdelijo tisti, štere zovemo dijakone, vsem okoli stoječim v zahvalnoj molitvi posvećeni krüh, vino i vodo pa nesejo tüdi onim, ki so ne navzoči. To hrano zovemo Euharistijo, od štere nesmi meti tao, ki ne verje v istinitost naše vere, ki je ne oprani z odpüšćenjom grehov za novo življenje i ne živi po postavi Jezüsa Kristuša. Zato ka je mi ne zavživamo kak navaden krüh i navadno pijačo, nego kak meso in krv Odrešenikovo. *Podvećni* smo naimre, da postane po moći euharistične molitve, v šteroj so reči samoga Gospoda, te krüh i to vino meso i krv ravno tistoga Kristuša, ki se je včlovečo za naše zvelićanje.

V istini so nas apoštolje v svojih spisaj, štere so nam zapüstili i ki jih zovemo evangelije, *navčill*, da jim je Jezüš Kristuš zapovedao to delati, kda je pri slednoj večerji sam vzeo krüh i zahvalo Očo, rekoč: To delajte v moj spomin, to je moje telo; i kda je ravno tak vzeo kelih i zahvalo: To je moje krv. — Te reči si med seov v spomin pozovemo.

Nato tisti, ki majo premoženje, pomagajo siromakom. Milošćino, štero vsakši iz srca rad da, položimo v roke glavnoga dühovnika, ki ma dužnost podpirati dovce, sirote, tühince, bežežnike, kratko — vse, ki so potrebni. Navajeni smo, da v nedelo vküp pridemo, ar je to den, kda je Bog začao stvoriti svet, i ar je to tüdi den, kda je Jezüš Kristuš, naš Odrešenik, od mrtvih stano, se svojim apoštolom prikazao i jih to vćio, ka mi vas vćimo.“

Tak se glasi starodavno poročilo. Ali je ne bila boža služba v onih davnih časaj našoj zdajšnjoj jako podobna? Dobro že lahko loćimo dva dela: pripravo i daritev. Priprava je obsegala čtenje sv. knjig i predgo, štero je meo püšpek ali najstarejši dühovnik. Sküpne molitve, štere so tam opravljali, so bile nekaj spodobnoga našim sküpnim molitvam po predgi. Prava daritev ma že tri dele kak dnesden: 1. prinašanje darov ali darüvanje, 2. duga zahvalna molitev s posvećivanjom, kak zdaj zovemo kanon s spremenenjom i nazadnje zavživanje posvećenih darov ali sv. obhajilo.

Zavedajmo se, kda smo pri sv. meši, kelko milijonov vernikov se je že v dvejezero letaj vdeležilo teh svetih skrivnosti i s kakšov velkov verov i pobožnostjov. Čeravno nemremo vsega razmiti, li se združimo z mešnikom pri vsakom deli i trüdimo se kem bole vživeti v pomen sv. meše.

Pri tom pa nam naj pomaga razlaga, štero v vsakšem Marijinom listi čtimo!

ZGRADBA SV. MEŠE.

3. Daritveni obed

Prečiščavanje
ali obhajilo (communio)
(sprejemam)

boži krüh
boži krüh

2. Žrtev

Spremenenje (canon)
(žrtvujem, aldujem)

se spremeni v
Agnjec boži

1. Priprava darov

Darüvanje (offertorium)
(prinašam)

moj krüh
človeči krüh

B: daritv. del

Vera
(Credo)

2. Poučna služba boža

3. Predga (Sermo)
2. Evangelij (Evangelium)
1. Berilo (Lectio)

Poslušam
boža reč

1. Molilna služba boža

4. Prošnja - (Oratio)
3. Dika (slava) (Gloria)
2. Gospod, vsmili se (Kyrie)
1. Pristopne molitve - kes, požalüvanje (Confiteor)

Molim
človeča reč

A: priprava

Bog prihaja k meni

Prinajam k Bogi

Štefanija Jurkič:

ŽIVLENJEPIS BLAŽENE IMELDE LAMBERTINI, SESTRE DOMINIKANSKOGA REDA.

Imelda.

Vznemirjajoči glasi so se hitro obistinili! Sramoto, da je bila zbita, Ferrara neje mogla pozabiti.

S pomočjov Firenze, Mantove i Aretina napadne 14. aprila istoga leta vojsko grofa d' Armagnac-a i jo raztira. Kda so v Bolonjo prišle prve vesti o napadi i zgubi, je hišo grofa Lambertinija napuno pravi strah. Gospa Pina je spadnola v obvup, a grof Egano je stiskao zobe i pestnice, pomišljajoč na pogubeo svojega jedinca.

V svojem nevarnom položaji sta pribežala k maloj Imeldi.

Ali njena duša je bila prepuna žalosti, i tomi svetomi deteti se zdelo, da bo duševno onemogla. Ali ne — nišče neve poti Previdnosti bože, ar vsmilenje bože nema kraja: Vsakokrat se ponovno zdigne Imelda s svojov močnov verov i neomahlivim zavüpanjom k Bogi.

Hitro po zgubi bolonjske vojske so prispele vesti, da je Gvido Lambertini zavzet. I če je glih ta vest razpršila prazen strah od smrti, so ostale bolečine i brige. Mržnja je šče hüjša. Kak bo zdaj Ferrara postopala s zavzetnikom? Šče izda visi smrt nad glavov Gvidovov. I potem, trbe računati i na odküpnino, ki jo bodo zmagovalci zahtevali za zavzetnike, a ta bo gotovo velika.

Tak so sence brige i nemira popolnoma obdale hišo grofa Lambertinija.

Bolonja je bila v črnino zavita! Telike matere, dovica i ostavljena deca so objokavali svoje izgüblene sinove, očeve i može. Žalost je bila splošna. Ogorčenost i nezadovolnost je postajala vse vekša.

Imeldino malo srce je že preveč trpelo, gledajoča svoj rojstn varaš v tolikoj kmici.

Da bi njemi bar mogla pomagati! — Ali kak? Ona, slaba i gingava, šče komaj dete, kda neso mogli nikaj napraviti teliki sveti i močni možje. Blaženi Gvido Spada, frančiškan, šteroga so vsi poštvivali kak poslanca božega, je predgao i govorio v bolonjskih cerkvaj, ali zamañ! Z gorečov marlivostjov i z angel-skim zgledom lübezni je šteo razgnati mržnjo i nevoščenost, ali neje meo uspeha!

I šče eden človek svetlobe se nahajao te v Bolonji: dominikanec bl. Venturin da Bergamo. Cela njegova pojava se je svetila od svetosti, njegova reč je bila puna lübezni, ali neje mogla predreti trdih src.

Kak i ka bi potem mogla včiniti za mir i srečo svojega rojstnoga varaša mala, bela redovnica v samostani Marije Magdalene?

Ne muči Imelda s tem pitanjom svojo belo dušo. Ve si ti odebranica kralova.

Ti boš šla po kraljevskoj poti, a svetloba, ki jo boš ostavila za sebov, bo razsvetila kmico tvojega rojstnoga varaša.

S podvojenov bridkostjov v duši ostavlja Imelda svojo Kalvarijo i se povrača v samostan.

Stopala je s povešenimi očmi, da ne bi gledala i vživala lepote i svetlobe pa farbe narave. Roke je močno stisnola, da ne bi dosegnole za šterim spomladnim cvetom, ki se je razcveo poleg poti.

Po dvodnevnom trpljenji i mučenji je napočilo vüzemsko jütro.

Imeldina duša si je odehnila. Prestala je trpljenje Gospodovo, odvalan je kamen, ki je zapirao svetlobo sveta — prazen je grob.

Na prva znamenja prihajajoče zorje je šla v ograçek. Sveto dete je tak živo preživlavalo trpljenje, smrt i sen Gospodov, da se njoj zdelo, da bo kak Marija Magdalena, sreła v ogradi od mrtvih vstaloga Zveličara.

Blažena Imelda Lambertini, dominikanka,

ki jo je Jezus v 11 leti starosti na čüden način prečisto obrvim i ki je pri tom prvom prečiščavanji vmrla od lübezni do Boga. Ona je patrona dece, štera stopi prvikat k sv. obhajili.

Srce njoj je bilo od radosti, kda je stopala skoz lehkoga sivobelega pajčolana jütrašnje megle. Se li bo kde zasvetila Njegova odičena i bela obleka? — O, ona bi ga taki spoznala i bi spadnola pred Njega na kolena.

„Vučiteo“ — šepečejo detinska vüsta-i Imelda poklekne na hladno, vlažno zemlo. Ne, to je bilo davno, davno, kda so srečne oči Marije Magdalene prve zagledale od mrtvih vstaloga Kristuša.

Pa ona neje niti vredna Njegovoga pogleda. Ka je njena

lübezen proti gorečemi srci velike spokornice, šteroj je posvečen te ograd i te samostan? Pa Imelda ne dovoli, da bi dnes žalost prevzelâ njeno srce. Ona se šče radiuvati:

Aleluja, Aleluja, Aleluja!

Med tem časom se je po celom vrti razlegala rožičasta svetloba i je naznanjala prihod izhajajočega sunca. Kda so zableskatali prvi sunčeni traki, se je v bolonjskih cerkvaj že glasila „Aleluja!“

Malo jih je v Bolonji, ki to leto z veselim srcom spevlejo Alelujo. Če je pri hiži samo edno mesto prazno, te so tudi vüzemske pogače sühe i netečne, a i plamen vüzemske sveče kak da bi samo piščio i vmirao. Ne, letos nega pravoga vüzemskoga veselja v Bolonji.

Kda so k Imeldi prišli oča i mati i gospa Pina z malim sinekom Eganom, je Imelda v njihovom brig punom pogledi taki opazila novi nemir i brigo. Pripovedavali so njoj, da se že širijo glasovi, kak se Ferrara pripravla za napad. Fiorenza i Mantova so obečali pomoč Ferrari, a gotovo se bo šče pridružo šteri drugi varaš.

Imeldina düša je plavala visoko i vse te nevole neso mogle skaliti njenoga vüzemskoga veselja. To veselje je sijalo iz nje i njene reči, pune tolažbe i vüpanja, so razvedrile lica njenih starišov i rodbine.

Žrtev lübezni.

12. maja 1333. leta. Ravno den pred Vnebohodom Gospodovim. Naj se nikdar ne pozabi te den!

Malo je bilo dnevov, od tisti mao, kda se je nebo odprlo i pustilo na zemlo trak svetlobe, ki razsvetljuje nebeski Jeruzalem, a šteromi je vretina boži Agnjec.

Ali znaš, kralova izvoljenka, da boš šče dnes šla skoz biser na vrata nebeskoga Jeruzalema i da boš s svetimi devicami i mučenicami spevala pred prestolom Agnjeca novo pesem, štero znajo spevati samo deviške düše?!

Čütiš li, da boš šče dnes pila iz reke vodo življenja, štera se izleva od prestola božega?!

Pogledaj Imelda to tvojo malo celico, v šteroj si teliko hrepenela po Bogi svojem, dobro jo pogledni, ar se v njo ne boš več povrnola!

Pogledni i na vrt i poslovi se od oljk i cipres i od belih ščipkov. Tvoje oko ne bo več gledalo zemelske trave, i tvoje noge se ne bodo več dotikavale zemle.

Tvoje oči bodo vgasnole v svetlobi Agnjeca, i tvoje noge bodo odzdaj hodile po zlatih potaj nebeskoga Jeruzalema.

Kak i vsako jütro, tak i to jütro pred Vnebohodom se pridružü Imelda šeregi sester. Zadnja je i zdaj v šeregi pa zadnja stopi v cerkev.

Začnola se je nekrvava daritev.

Nišče ne opazi i ne vidi, v Imeldinih očeh kak razgara čüdo-viti žar, da joj celo lice gori od plamena, ki njoj izgara v srci. Njena vüsta migajo sprevajajoč vsako gibanje dühovnika pri oltari.

Tam, tam na malom zlatom tanjereki je bela hoštija, ki se bo spremenila v Telo Njegovo i tam v kelihih je vino, ki bo postalo prava Krv Gospodova!

Približava se čas pozdigavanja. Od velike genjenosti Imelda prebledi. — —

Kda se je duhovnik globoko prigno nad belo hoštijo, celo njeno telo zatrepeče. Zdaj, zdaj bo stopo na oltar On, Bog — Človek! Pod podobov tiste bele hoštije bo teisti Jezuš, ki je nekoč vzdigno svoj glas i pomirili so se razbesneli valovi, teisti, ki je nekoč z ednov rečjov vrno življenje mladenci iz Naima, hčeri Jairovoj i ki je od mrtvih vzbüdo Lazara.

Duhovnik pozdigava belo Hostijo i Imeldina glava se ne prigne. Pogled njenih popolnoma široko odpretilih oči z brezmejnöv lübeznijöv obda presveto Telo Gospoda Jezüša i njena vüsta zašepečejo: „Vsemogoči! — Močni Bog, Jezuš Odküpiteo moj, jaz verjem v Tebe — jaz Te lübig... da, lübig Te... Pridi!... Pridi!... Ti si hodo po vodi, Ti si nevidlivo šo skoz zaprtih vrat... Pridi v düšo mojo! Jaz Te lübig... lübig!“...

Imeldina glava se spüsti na vküpsklenjene roke.

Brezmejna vdanost i pobožnost napuni njeno notrašnjost. Na to zvonec zacinka: „Gospod, nesam vreden, da prideš pod streho mojo; nego povej samo reč i ozdravila bo düša moja.“

Imelda se bije v prsi — trikrat — i njena düša je čista.

Po redi vstanejo zdaj sestre s svojih mest, i duhovnik jemle v roke prvo obhajilno Hostijo.

Prečiščavajo se sestre. Ne sprevaia jih dnes Imeldin pogled, pun hrepenenja. Ne, njena glava šče vedno počiva na vküpsklenjenih rokaj.

On, ki je pravo: „Prositate i dalo se vam bo: iščite i najšli bote; trkajte i odprlo se vam bo“; On bo dnes pogaso žejo njene düše...

Imelda neje niti občütila, kda so se sestre, edna za drügov, pomali oddaljile. Kor je ostao tihi i prazen. Vse se je pomirilo.

Na drügoj strani rešetk se čüje šepetanje i vzdihaji tistih, ki so ostali v cerkvi po sv. meši, da šče malo molijo.

Imelda vstane i poklekne pred oltar. Svetloba gorečih sveč se vidi v njenih rjavih očeh i se pomali rasipavle po njenoj belo j obleki.

Vküpsklenjene roke se njoj vse više vzdigavajo proti tabernakli, dokeč se njoj na bledom obrazi ne zableskečejo skuze.

Naednok, nepričaküvano, v visini nad tabernaklom, se zablesči nenavadna svetloba, ki je hipno razsvetlila celi kor.

Imelda, iskajoč izvor te svetlobe, vzeme svoj pogled s tabernakla i zagleda v sredini te nenavadne svetlobe malo belo Hoštijo, ki se je pomali spüščala. Val rudečice se njoj razleje po lici i celo njeno bitje se napuni z nadnaravnöv nebeskov radostjöv.

Svetloba je postajala vse vekša i začnola se širiti nebeska dišava. Imeldine sklenjene roke so se vtegnole, kak da bi štele na sebe prijete spüščajočega se Boga. Ali mala bela Hoštija se stavi v visini nad Imeldinov glavov.

Sestra sakristjanka, ki je šla vgašuvat sveče na oltari, stopi na to iz sakristije. Nebeska svetloba njoj zblisne v pogled, i val nenavadne dišave jo vso obviije.

Čüdo! Čüdo! Veliko čüdo!

Skoz odprtih dver sijajo traki močne svetlobe i nebeska dišava se začne širiti po samostanskih hodnikaj.

Sestre so šle za čüdnov dišavov, i kda so skoz dver kora zagledale močni odsev, so se ta popaščile.

Kak malo sijajoče sunce je visila sv. Hoštija ravno nad Imeldinov glavov, i Imelda sama se je svetila kak angeo z nebes.

Mala Imelda! . . . Čüdo! . . . Za volo nje! . . . Vsemo-goči! . . . Nebo se je odprlo za njo!

V sakristiji je ravno šteo dühovnik slečiti s sebe mešno opravo, kda je nebeska dišava predrla do njega v sakristijo, i ga neki notrašnji glas pozove nazaj v kor.

Vküpzbrane sestre so z globokov genlivostjov gledale v belo Hoštijo i angelsko dete.

Dühovnik pod vtisom notrašnjega poziva ide nazaj v sakristijo po mali zlati tanjerek.

V globokom poštüvanji se vrne dühovnik, pokleknoväi i poklonivši se. Potem se s zlatim tanjerekom približi k sv. Hoštiji.

Sestre so pokleknole . . .

Imelda se je vsa svetila! Västa so njoj na pol odprte, oči so njoj oprete v čüdežno Hoštijo, roke so njoj pa vküpsklenjene.

Sv. Hoštija se sama spüsti na zlati tanjerek i dühovnik v čüdežnom spoznanji vole bože se prigne k Imeldi pa jo prečisti. Na to stopi doli pred oltar se spüsti na kolena gledajoč sveto dete.

Nebeska svetloba začne blediti i minjavati. V minjavajočoj svetlobi je bilo Imeldino lice zaistino skoz vidljivo, blede. Oči, ki so se zaprle, kda se je nebeska hrana doteknola njenih västnic, se neso več odpirale. Podoba male Imelde je šče nepremeknjeno klečala pred oltarom!

Minjavale so minote globokoga mučanja i tišine.

Kda je popolnoma preminola čüdovita svetloba, so genjeni verniki, ki so na drügoj strani rešetk s svojimi očmi gledali svetlobo i nenavadno čüdo, so spokorno zapüstili cerkev.

Dühovnik i sestre, vznemirjeni nad nenavadnov sklüčenostjov svetoga deteta, so vstali i so se njemi približili . . . Ali . . . šče se nišče ne drzne doteknoti Imelde.

I ponovno nastane mučanje — —

„Ona ne diše več, ne čüje več!“ zašepeče najbližja sestra drügoj, i kak so vtegnole svoje roke, da se doteknejo angel-skoga deteta, se njim sklüčeno Imeldino telo zrüšilo v naročje.

„Mrtva je, mrtva!“ ide glas od sestre do sestre.

Pazlivo i pomali so položile Imeldo pred oltar.

Vse zbrane sestre so samo z čüdivanjem gledale lepoto te kralvske izvoljenke. I nišče, nišče se ne drzne pretgrnoti veličastnost mira toga smrtnoga sna:

„Rotim vas hčere jeruzalemske — ne büdite jo, ne prebüdite ljublenko mojo, dokeč se sama ne vzbüdi . . .“ (Vis. Pesem. II. 7.)

*

Ne, ne bomo jo prebüdili! Bomo samo s svetim poštovanjom obimnoli njene zemelske ostanke, ki zdaj počivajo v cerkvi sv. Žigmonda v Bolonji.

Tej zemelski ostanki edne angelske duše, šteroj je poslednja hrana na zemli bio „krüh življenja,“ skrivajo v sebi čüdodelno moč. Keliki so prišli s svojimi duševnimi i telovnimi nevolami na grob že zdaj Blažene Imelde i so odišli potolaženi i ozdravljeni.

I keliki, ki iz odaljenosti zazavajo njeno pomoč v žmetnom betegi i v nevoli, so poslušnjeni!

Pa kak ne bi Krao kralov poslušno prošnjo svoje izvoljenke!

(Konec)

Iz hrvaščine posloveno: Bogoslav.

MISEO MOJA O MARIJA I

Kdare mislim na Te, o Marija,
se srce topi mi sladke svete sreče,
v višave večne düh moj splava k Tebi,
kje kraluješ Ti, od vekov — v veke.

Kdare že ob ranoj zori,
zvon me prebüdi iz line,
sklenem roki in' v vročoj molitvi
düh moj, k Tebi odhiti v višine.

Kdare sem pri deli, doma al' na poli,
iščem Te v misli vsakoj, Mati - Deva,
sreča rajska mi srce ogreva,
miseo vsaka, najde te v samoti!

Če pa v tugi bridkoj dūša vmira,
ne iščem si v sveti tolažbe i mirü,
Mati k Tebi se obrne miseo moja,
i vir tolažbe že je tü!

I kda bom v smrtnom boji Mati mila,
daj da bo zadnja miseo stebov se
sklenila,
da vzdih bo zadnji, Tebi posvečen,
preden oči za večno jaz zaprem!

Viktorija Razlagova.

Jezus pošila svoje apoštote po vsem sveti i njim da zadnjo i zato najvažnejšo zapoved: „Ite i včite vse narode i krščavajte je vu imeni Oče i Sina i Dūha svetoga, vučevši je zdržati vse, šterekoli sem vëm zapovedao. I ovo jaz sem z vami vse dni notri do skončanja sveta“ (Mat. XXVIII. 19—20). Jezus do konca sveta pošila svoje apoštote predgat sveti evangelij. To delajo med pogani misijonarje. Tretja nedela v oktobri, letos 23 je misijonska nedela. Te den moli sv. Maticerkev za blagoslov v misijonih. Molimo mi ž njov vred!

Najbole zapuščena duša.

(Doživljaj iz mladosti † dekana Antona Santnera.)

„Mamica, prosim, prosim!“ zastoče devetletna, težko bolna Anica Knez s pojemajočim glasom.

„Ka želeš, dete moje?“

„Mamica, prosim, pošlite mi po duhovnika, vmrla bom.“

„Po duhovnika? Pa zdaj, v tom vremeni? Pa ne slišiš, kak túli viher okoli hiše i pota so vsa zasnežena. Ve ne boš vmrla, ne. Boš že pali okrevala. Samo malo šče potrpi!“

„Ne, mamica, smrt je že potrkala na okno, i jaz moram vmreti, pa bi se tak rada prle spovedala.“

„Čüdno“, si misli mati, „ve še nej bila pri spovedi i pri sv. obhajili!“ Brž ide v kuhinjo i pošle moža k maloju betežnici, naj jo skúša pomiriti. Anica je prijela očo za roko, kda je prišeo k njej posteli i je zadremala. Vúnej pa je divjao viher še duže i se je pologo komaj, gda je deklica že zdehnola dušo.

Drúgo jútro so s težavov naredili ter skoz debelo sneženo plast do župne cerkve. Organist i grobar Janez Santner, oča poznejšega dekana meranskoga, je zkopao grob za malo Anico. Ar je zvün sv. krsta še ne bila sprejela niednoga svestva, pokopali so jo po tedašnjój šegi kak malo deco, brez sv. meše zadušnice.

Hitro je pokrio sneg grob.

„Izpred oči — iz spomina!“ Te pregovor se je vistinito túdi pri maloju Anici. Samo, če se je kje pojavo kakši slučaj davice (püte), so se spomnile mamice male pokojnice, proseč dobroga Boga, naj jim ohrani njihovo deco. Túdi sinova organista Santnera, Janček i Tonček, sta zbolela. Te je oblúbila njúva mati, da jiva da oba študirati za duhovnika, če ozdravita i če bota mela pozvanje za te vzvišeni stan. I resan da sta okrevala.

Med tem se je Santnerova družina preselila inam i Janček je prišeo leta 1800 v gimnazijo v Meran. Čez leto dni njemi je sledo túdi Tonček. Pri skromnih dohodkaj očinovih je bilo pač težko preskrbovati dva dijaka. A s pridnostjov i varčnostjov sta premagala roditela vse ovire. L. 1806 pa je skrbni oče zatisno trüdne oči za vedno. Vrh toga so dovici še odpovedali stanovanje i vrt, ki je dozday še pomagao preživlati družinico. Brez zaslúžka, — brez strehe dve siroti doma, dve v daljavi — to je pač strašen položaj! — Vnogi bi obvüpaó. A ne tak dovica Santnerova. Zdignola je oči k žalostnoj Materi, ki je morala zprazniti še vekših pehar trpljenja. Zvün toga se je spomnila reči svoje pokojne matere: „Uboge verne duše so zaneslive pomočnice.“

I brž dozori v ubogoj dovici sklep: „K žalostnoj Materi v Laces poromam za najbole zapuščeno dušo. Zvün toga še najamem sv. mešo zanjo.“ — Še prle kak je mogla dovica izvršiti te načrt, jo je sprejela neka blaga družinica pod svojo streho. Kda je prišeo Tonček na počitnice, se je odpravila dovica s trojov decov: Tončkom, Joškom i Maricov na pot k žalostnoj

Materi božoj (Najstarejši sin Ivan je bio med tem že vstopo v samostan čč. o. minoritov na Dunaji, kje je postao tekom let župnik i provincijal pa je vmro l. 1837.)

Zarana so se odpravili romarje na pot, da ne zamüdijo vnogo časa i se ognejo prevelikoj vročini. Kda dospejo do cila, je bila kapela še zaprta. Zato pokleknejo na edno izmed obeh klopi pred oknom, skoz štero se je vidlo na milostno podobo žalostne Matere. — Dovica se taki vtopi v pobožno molitev. Naednok pa njej zašepeče Marica na vüho: „Mati, poglejte, tam na drugo klopi je neka deklica!“ Tüdi dečka sta gledala na ono stran. Dovica pa je opomnila deco, naj se ne zgledavajo okoli, nego naj raj molijo za najbolje zapüščeno düšo. To rekši začne na glas moliti rožni venec vernih düš.

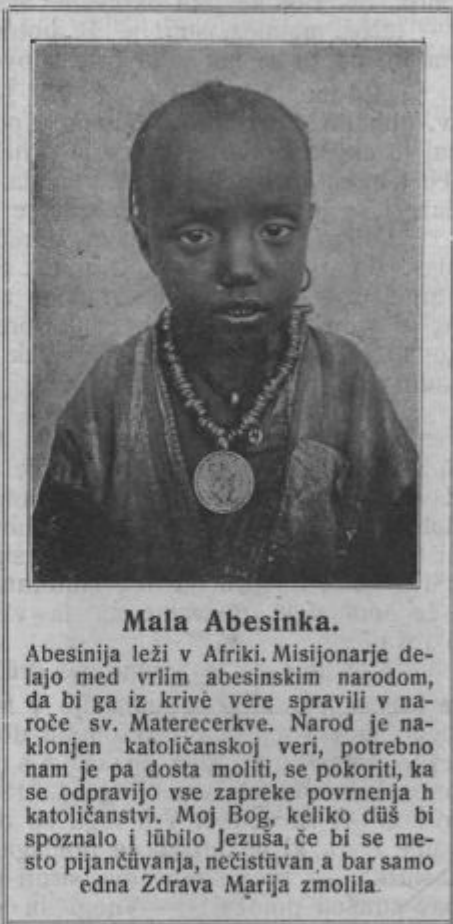
Nekaj časa je šlo dobro, potem pa pravi Marica: „Mati poglejte no, ona deklica se joče!“ Te reči genejo srce blage žene i ona si misli: Kakša sirotika mora pač to biti, da pride tak zarana iskat tolažbe pri žalostnoj Materi! Nato še le začne pazljivo gledati deklico. Sirotika je bila zavita v tenko, ogüljeno odejo, prevezano z vajtkov okoli ledij; obraz njej je bio smrtno bled, objokane oči so gledale hrepeneče na podobo nebeske Matere. Pri tom pogledi pa vzdajne dovica: „Lübi Bog, obvarüj moju deco takše nevole! Odsej-mao se ne bom več starala. Tak siromašni kak ta deklica pa moja deca le neso.“ I sladka tolažba njej napuni srce.

V tom hipi pristopi tüja deklica i jo nagovori: „Gospa, vi mate veliko prošnjo do Marije.“

„Da, mela sem jo.“

„Ali neste oblübilü romati tü sem za najbolje zapüščeno düšo i najeti dnes sv. mešo zanjo?“

Neko čüdno čüstvo spreleti dovico pri teh rečaj. Z desnicov se oklene svoje hčerke, z levicov pa se oprime klopi, dočim odgovori: „Da, to sem oblübila. A, dete, kak moreš to znati?“

Mala Abesinka.

Abesinija leži v Afriki. Misijonarje delajo med vrlim abesinskim narodom, da bi ga iz krive vere spravili v naröče sv. Matercerkve. Narod je naklonjen katoličanskoj veri, potrebno nam je pa dosta moliti, se pokoriti, ka se odpravijo vse zapreke povrnjenja h katoličanstvi. Moj Bog, keliko düš bi spoznato i lübilo Jezusa, če bi se mesto pijančüvanja, nečistüvanja a bar samo edna Zdrava Marija zmolila.

„Ar ste napravili zame to romanje, mi je lübi Bog dao neškončno milost, da vam smem potožiti svojo nevolu.: „Jaz sem najmre najbolje zapuščena düša!“ — S širokimi odprtimi očmi i vüjami so poslušali deca i se pririli k materi, dočim je deklica nadaljavala: „Ali se še spominjate, da je Knezovim v Sanalesi pred vñogimi leti vmrla hčerka Anica? Ta deklica sem jaz. Ar so me imeli vsi za popolnoma nedužno i je bilo jako viherno vreme, vklüb mojej prošnji neso šli po dühovnika i vendar sem bila tüdi jaz že ražalila lüboga Boga, brezdno dobrote!“ — I pri teh rečaj je deklica bridko zajokala. Potem pa je nadaljavala: „Znala sem, da je nepokorščina proti starišom greh, a vseeno sem bila često nepokorna. I kak nerada i površno sem često molila! Prle pa kak je prišla name najhüjše hüdoba — smrtni greh, me je neskončno dober Bog, po šterom vzdihavam i koprnim že duga leta, v svojej neskončnij lübezni pozvao s sveta. — Oj, da bi bila vsa deca obvarvana nesreče nečistoga greha! Kak malo dete sem slišala i vidila več takšega, ka bi ne smela še znati. Ne bila tomi kriva kakša hüdobija od strani držine, še menje pa sezna staršov, pač pa neprevidnost i zato v njihovih očeh tüdi nej bilo grešno, toda reči i prizori so mi os'ali v spomini i kda sem začela misliti, so mi stopali pred düševne oči. Angel varivač me je skarao, moje srce je postalo nemirno, slutila sem greh — naj grši greh, tedaj me je dober Bog pozvao, kaštigao i zdaj moram delati pokoro, dokeč mi sočütna srca ne pridejo na pomoč.“

„Oj ti ubogo, lübo dete, pravi dovica, ki ne ve, kaj bi mislila i pravila i včinila. Kak angeo se njej zdi deklica, tak sveta, tak nedotekljiva i vendar je tak trpeč i hrepeneč njeni pogled, da bi jo najraj z materinskih lübeznirov pritegnila k sebi.

„Mati“, zaprosi deklica, „idite zdaj h gospodi plebanoši i prosite, da šče dnes darije oblübljeno sv. mešo za najbolje zapuščeno düšo i jo z decov poslušajte. Potem pa idite kak najhitrej v Senales i povejte tamošnjemi gosp. župniki, naj opravlja zame sv. meše zadüšnice i romanje v Weissenstein, tedaj bo moja düša najšla mir i se bo mogla radüvati v rajskoj svetlobi.“

„Dete, angeo — uboga düša!“ vzkrikne dovica, „vse ti ščem včiniti, pa što mi bo vervao?“ — Zdaj pa poda deklica dovici falat papira i ta je vidila na njem samo nekaj črnoga, kaj pa nej mogla čteti pa pravi: „Dajte to našemi gospodi župniki i povejte mojim staršom, kak sem oblečena, te vam bodo že vervali.“ — V tom trenutki je zazvonilo v farnoj cerkvi Ave Marijo i deklica je preminola kak blesteč se dim v vzhajajočem sunci.

Ta zgodba je istinska. To posvedoči dejstvo, da so vse štiri navzoče osebe vidile i slišale pokojno Anico. Življenjepisec dekana Ant. Santnera misli, da je ravno ta prikazen dala pobüdo k njegovomi poznejšemi izredno gorečemi i požrtvüvalnomi deli za rešitev mladine. — Düšice, jeli ka neščete bñti najbolje zapuščene düše na drügom sveti? Če ne, te dosta molite za najbolje zapuščene.

Iskrice.

Kelikokrat je zveličana Ivana poglednola podobo križanoga Jezusa, je vsa osramočena z obžalüvanjom i z potrüm srcom vzdejh-nola: „Dobrotlivi i smileni Jezuš! Obrni svoje oči od mojih grehov!“ V zadnjem betegi je prosila, naj njej čtejo Jezušovo trpljenje. Zato je bolečine svojega betega s trpečim Jezušom dobrovolno prenašala i je z vmirajočim srečno vmrla.

Krščenik! Smrt te svetnice se ti gotovo dopada, nasledüj teda njeno življenje i dosegneš tüdi ti takšo smrt.

Zveličanoj Kataleni se je Kristuš v začetki njenoga spre-obrnenja prikazao ves krvav i ranjen. Ta prikazen jo tak pre-tresla, da je od tistoga časa vsikdar mela križanoga Jezusa v srci i pred očmi. Zato je pa tüdi pravila: „Slovo vzemem od tebe, o svet, od tvoje lepote i od tvojih grehov! zapüstim te, o svet, tebi se odpovem, nečimerna lepota, vas o grehi, preku-nem! O gospod Jezuš! Znaprej ne bom več tak nesramna, da bi te šče samo z ednim grehom razžalila. Po tvojih zakonaj bom živila, tvoja ščem biti tü i tam vekomaj!“

Krščenik! Tüdi tebi se prikažuje krvavi Jezuš, posebno po petkaj i v posti; prizadevaj si, da se kak ta svetnica spre-obrneš!

Iz „Zgodnje Danice“ — Bogoslav.

**Milost, vsmilenje, moj Jezuš, v zdajšnjih nevarnostih!
Pokrij nas s svojov svetov krvjov! Amen.**

Odpüstki križne poti za betežnike.

Sveti Oča so odredili leta 1931. marca 25, da težko betež-ni, ki ne morejo zmoliti 20 očanašov, 20 Zdravimarj i 20 Dika bodi mesto pohajanja postaj križne poti, dobijo vse odpüstke če samo poglednejo na križ, ali ga küšnejo i kakšo kratko molitvico, kakši kratki zdihaj opravijo. Zadosta je napriliko praviti: Jezu-šovo Srce, smilujse mi. To se tiče samo teških betežnikov, ki ne morejo z križom za odpüstke križne poti opraviti i 20 Očanašov, 20 Zdravi Marij i 20 Dika bodi Bogi zmoliti.

Vsebina.

Hrepenenje po Jezušu	Stran 1
Najveksi kinč katoličancov	1
Zgradba sv. meše	4
Življenjepis Blaž. Imelde Lamber-tini, sestre dominikanskoga reda	5
Miseo moja o Marija!	12
Najbole zapüščena düša	13
Iskrice	16
Odpüstki križne poti za betežnike	16